

ще ги познае, съзнателни шоролопчии, неграмотни дърдорковци, антре-филетисти въ литературата, упражняващи се въ ученически сантименталности разказвачи, безсрамни апаши и палангози въ поезията“. — Значението и ролята на Развигоръ не могат се изчерпа съ три думи — ето тема за младитѣ литературни историци...

Паралелно съ Развигоръ, Балабановъ сътрудничи и другаде — когато е най-заеътъ човѣкъ, тогава има и най-много време. Презъ 1921 г. излизатъ: П. Ю. Тодоровъ. Живота му петъ години следъ смъртъта (Прѣпорецъ, бр. 33); въ новото списание Демократия — голѣмитѣ статии: Български театъръ (I. кн. 6), Първата драма отъ първия актьоръ (I. кн. 17 — същата статия излиза и въ юбилейния сборникъ Кръстю Сарафовъ, София 1921), Литература и животъ (II. кн. 1), Изъ поезията на Елинъ Пелинъ (II. кн. 3); и въ Дневникъ (бр. 6457) — Задачитѣ на нашата литературна критика. А като предговоръ къмъ стихотворната сбирка на Методи Вечеровъ — „Свѣтлини въ леса“ — нѣколко основни думи за поезията и за българскитѣ поети. Презъ 1921 год. се постави за пръвъ пжтъ у насъ едно отъ класическитѣ произведения въ Балабановъ преводъ — „Едипъ царъ“ въ Свободенъ театъръ. Гичева-Михалчева писа тогава въ Зора изрично, че театралниятъ успѣхъ на трагедията се дължи до голѣма степенъ на свежия и силенъ езикъ на Балабановъ.

Въ 1922 год., въ новото и живо списание на Димо Кьорчевъ Проломъ: студията „Аристотелевата поетика“ (I. кн. 7—8), бележитата, откривателската статия за Захари Стояновъ — „Единъ класикъ на българската проза“ (I. кн. 11—12; значително уголѣмена и разширена, същата статия излѣзе по-късно като предговоръ къмъ Игнатовото издание на „Записки по българскитѣ възстания“, с. 3—14). По случай юбилея на Елинъ Пелинъ, стария сподвижникъ и приятель, поезията на когото Балабановъ не само обичаше и ценѣше, но и умѣеше да изтъкне, Балабановъ редактира юбилейния му сборникъ и помѣсти въ него статията си „Изъ поезията на Елинъ Пелинъ“ отъ Демократия, — действително най-силното показване на поезията на Елинъ Пелинъ въ нашата литература. Статия за Елинъ Пелинъ излѣзе отъ Балабановъ и въ деня на юбилея въ Прѣпорецъ (бр. 99). Въ Демократия (II. кн. 14), по случай 25 години отъ убийството на Алеко Константиновъ, излѣзе и дълбоката студия „За мѣстото на Алеко Константиновъ въ нашата литература“ и въ в. Село (бр. 13) — „Алеко Константиновъ“. Въ юбилейния сборникъ на артиста П. К. Стойчевъ Балабановъ разправя живота на юбиляра — „Изъ живота на П. К. Стойчевъ“ (с. 2—4). Пакъ въ Демократия: Книги на чужди езици въ България (II. кн. 15), въ Прѣпорецъ — „Изложбата на А. Божиновъ“ (бр. 135), въ Проломъ голѣмата студия, посветена на Йосифъ Хербстъ, „Античния миръ въ нашия сегашенъ животъ“. И въ Prager Presse (№ 244, 6 септем.), дълбоката и свежа голѣма статия на Балабановъ — Die Bulgarische Sprache, на която бихъ желалъ да обърна специално вниманието. И не само, защото самитѣ нѣмци се очудваха и изказваха писмено очудването си, че единъ чужденецъ може да пише така оригинално, така темпераментно на нѣмски, а защото тая статия, излѣзла на почти всички